

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Som allerede under Forhandlingerne i Rigsdagen angaaende Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916 omtalt (se Rigsdagstidende 1915—16. Folketinget Sp. 3368), maatte det forudses at være nødvendigt allerede, forinden Loven træder i Kraft den 1. Oktober 1919, jfr. Justitsministeriets Bekendtgørelse af 2. Januar 1917, at søge den ændret og suppleret paa adskillige mindre væsentlige Punkter. Justitsministeriet er da ogsaa under Forarbejderne med Lovens Gennemførelse bleven opmærksom paa forskellige Bestemmelser i Loven, som det maa anses for ønskeligt allerede nu at faa ændret. Særlig har et Udvalg af Dommere og Sagførere m. fl., der har været nedsat til at afgive Betænkning angaaende forskellige Lovens Gennemførelse vedrørende Forhold, udtalt Ønsket om en Række Lovændringer, der danner Grundlag for Lovforslagets §§ 6—12 og 14—18. Højesteret, hvis Erklæring har været indhentet over de af Udvalget foreslaaede Ændringer, har i det hele kunnet tiltræde disse, idet Retten dog paa enkelte Punkter har taget Forbehold, jfr. nærmere nedenfor.

Om de enkelte Bestemmelser bemærkes dernæst følgende:

Til §§ 1, 22 og 23.

Forslaget gaar ud paa, at Retskreds Nr. 61 paa den Retsplejeloven vedføjede Tavle over By- og Herredsretskredse: Randers Købstad med Nørhald, Støvring og Galten Herreder, hvis Folketal overstiger 40 000 Indbyggere, og i hvilken der derfor i Medfør af Lovens § 17 vil være at ansætte en særlig Dommer for Straffesager, ligesom hidtil deles i en særlig Byjurisdiktion (Randers Købstad) og en særlig Landjurisdiktion (Nørhald m. fl. Herreder), hver under sin Dommer. Forslaget skyldes en derom fra Randers Byraad og Randers Amtsraad til Justitsministeriet sket Henvendelse, hvori det udtales, at den foreslaaede Ordning uden Tvivl er i Overensstemmelse med saavel Bybefolkningens som Landbefolkningens Ønsker.

Det foreslaas, at begge Dommerne, ligesom efter den vedtagne Lønningslov, lønnes som Dommere i 1ste Lønningsklasse.

Til § 2.

Ifølge Retsplejelovens § 104, 2det Stykke, skal den, der beskikkes til Rigsanklager eller Overanklager, eller som bemyndiges til at optræde for Højesteret eller Landsretten i en enkelt Sag (jfr. § 101, 2det Stykke, og § 102, 4de Stykke) foruden at være en uberygtet og vederhæftig Mand (§ 104, 1ste Stykke) fyldestgøre de Betingelser, der ifølge § 120 udkræves for at blive Højesteretssagfører, dog at den i § 123 nævnte Prøve ikke kræves. Herefter er det en Betingelse for at opnaa de paagældende Embeder og Stillinger, at vedkommende har haft 3 Aars Virksomhed som Landsretssagfører, Overanklager, Universitetslærer i Lovkyndighed eller Dommer, medens det ikke kommer i Betragtning, hvorvidt vedkommende i en Række Aar har gjort Tjeneste som Politimester, Medhjælper hos en Overanklager eller kgl. ansat Embedsmand i Centraladministrationen, uagtet saadan Uddannelse ofte maa siges i særlig Grad at kunne kvalificere en Ansøger til at komme i Betragtning.

Ved den foreslaaede Affattelse af den paagældende Lovbestemmelse er der raadet Bod herpaa, idet herefter ogsaa 3 Aars Virksomhed som Politimester eller kgl. ansat Embedsmand i Centraladministrationen kvalificerer til Udnævnelse som Rigsanklager eller Overanklager. Det tilføjes, at den til Retsplejelovens § 104, 2det Stykke, ganske svarende Bestemmelse i § 73 i den norske Straffeprocesslov af 1. Juli 1887 er blevet ændret ved Tillægslov af 22. Maj 1902 med lignende Motivering som ovenstaaende.

Til §§ 3 og 4.

Forslaget gaar ud paa, at det til Beskikkelse som Politimester er tilstrækkeligt, at vedkommende har opnaaet Karakteren „Bekvem“ eller „Første Karakter“ enten ved den juridiske Fællesprøve eller ved den tidligere eller nuværende juridiske Eksamen for ustuderede. Disse Eksamensfordringer kvalificerer allerede efter Lovens § 109, 2det Stykke, vedkommende til at opnaa midlertidig Beskikkelse som Politimester, men man maa særlig af Hensyn til de examinati juris, der nu har Autorisation som Fuldmægtige hos Retsbetjenté, anse det for meget ønskeligt, at